

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 10Sžd/21/2013                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 7012201334                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 21.08.2013                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Zuzana Ďurišová          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2013:7012201334.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu v právnej veci žalobcu Mgr. U. Z., P., právne zastúpeného JUDr. Richardom Kovalčíkom, advokátom, Rázusova č. 1, Košice, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava (predtým Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát, Kuzmányho 8, Košice), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRPZ-KE-KDI2-P-164/2012 zo dňa 6. septembra 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/330/2012-55 zo dňa 21. februára 2013, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/330/2012-55 zo dňa 21. februára 2013 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu 165,56 € náhrady trov odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

### Odôvodnenie

#### I.

##### Konanie o priestupku

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Rožňave, Okresného dopravného inšpektorátu č. ORPZ-KE-ODI1-287-006/2012 zo dňa 12. júna 2012 v spojení s rozhodnutím žalovaného č. p. KRPZ-KE-KDI2-P-164/2012 zo dňa 6. septembra 2012, bola žalobcovi uložená povinnosť podrobiť sa preskúmaniu zdravotnej spôsobilosti na vedenie motorového vozidla do dvoch mesiacov po právoplatnosti rozhodnutia a záver preskúmania zdravotného stavu predložiť žalovanému do 7 dní od podrobenia sa preskúmaniu zdravotného stavu, pričom záver podrobenia sa preskúmania zdravotného stavu je žalobca povinný preukázať dokladom o zdravotnej spôsobilosti podľa vyhlášky č. 413/2010 Z. z., jej prílohy č. 7 v platnom znení s poučením, že uvedené rozhodnutie je podľa § 248 písm. a/ O. s. p. vylúčené zo súdneho prieskumu. Rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 26. septembra 2012.

## II.

### Konanie na súde I. stupňa

Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného tvrdiac, že rozhodnutie podlieha súdnemu prieskumu s poukazom na ust. § 247 O.s.p., na čl. 46 v spojení s čl. 2 ods. Ústavy Slovenskej republiky a v spojení so zákonom č. 71/1967 Zb., jeho ustanoveniami § 3 ods. 1 a 4, § 32 ods. 1. Poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/13/2010, na nálezy ústavného súdu II. ÚS 50/01 a I. ÚS 52/02. V žalobe tvrdil, že 4 potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti žalobcu nemohli žalovaného viesť k záveru, že u žalobcu nastáva zmena zdravotnej alebo psychickej spôsobilosti, ktorá by ovplyvňovala priamo vedenie motorového vozidla žalobcom takým spôsobom, že by nebol spôsobilý viesť motorové vozidlo. Preto žalobca považuje žalované rozhodnutie za arbitrárne. V závere žaloby poukázal aj na to, že žalovanému predložil doklad, ktorý ako nesúladiť s prílohou č. 7 vyhlášky č. 413/2010 mu bol vrátený pre nedodržanie formy dokladu, a preto predložil žalovanému nový doklad opätovne 27. augusta 2012 a žalovaný napriek tomu vydal 6. septembra 2012 napadnuté rozhodnutie.

Žalovaný vo svojom stanovisku zo dňa 6. februára 2013 k žalobe žalobcu zotrval na správnosti svojho rozhodnutia a zaujal nemenné stanovisko, ako to uviedol v žalovanom rozhodnutí.

Krajský súd v Košiciach preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako i postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu podľa § 247 a nasl. O.s.p., pričom zistil, že postup správneho orgánu pred vydaním napadnutého rozhodnutia nebol zákonný, a napadnuté rozhodnutie je arbitrárne. Poukázal na to, že napriek nesprávnemu poučeniu uvedenému v napadnutom rozhodnutí je toto rozhodnutie preskúmateľné správnym súdom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že preskúmaním pripojených spisov dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného, ktorým sa rozumie rozhodnutie správnych orgánov oboch stupňov, nebolo súladné s ust. § 91 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z., a preto ho považoval za rozhodnutie, ktoré nebolo vydané v súlade so zákonom. Konštatoval, že so zreteľom na ustanovenia §§ 87, 88, 90 a 91 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ZCP) nemôže ísť o akúkoľvek zmenu zdravotného stavu držiteľa vodičského oprávnenia, za ktorú zmenu žalovaný považoval len opakovanú dočasnú pracovnú neschopnosť žalobcu, pretože v opačnom prípade by orgán Policajného zboru mohol nariadiť každej fyzickej osobe, ktorá je držiteľom vodičského oprávnenia a ktorá bola viackrát práceneschopná, uložiť takúto povinnosť podrobiť sa preskúmaniu zdravotnej spôsobilosti na vedenie motorového vozidla, čo by mohlo viesť k arbitrárnosti konania správneho orgánu.

Krajský súd doplnil, že treba tiež dať za pravdu žalobcovi, že v spise žalovaného sa nachádza doklad, ktorý predložil žalovanému žalobca 27. augusta 2012, a to na výzvu prvostupňového správneho orgánu, ktorý doklad už bol súladný s prílohou č. 7 vyhlášky č. 413/2010 Z. z. a žalovaný sa s týmto dokladom, ktorý svedčil tomu, že žalobca sa podrobil preskúmaniu zdravotného stavu na vedenie motorového vozidla s výsledkom, že je spôsobilý na vedenie motorového vozidla, vôbec nevysporiadal vo svojom rozhodnutí zo dňa 6. septembra 2012, aj keď ho mal, resp. mohol mať k dispozícii, k čomu nedošlo len zavinením prvostupňového správneho orgánu, lebo tento doklad, ako uviedla na pojednávaní zástupkyňa žalovaného, nebol odvolaciemu orgánu predložený do 6. septembra 2012 a dostal sa do spisu až po vydaní rozhodnutia o odvolaní žalobcu. Takýto postup prvostupňového správneho orgánu nemožno ničím ospravedlniť a súd ho preto považuje za arbitrárne nesprávny.

Preto z vyššie uvedených dôvodov krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu musel ako rozhodnutia vydané v rozpore so zákonom zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.

## III.

### Odvolanie, vyjadrenie

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný s odôvodnením, že rozsudok vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a je vo výrokovej časti nezrozumiteľný a zmätočný. Má za to, že prvostupňový správny orgán pri vydávaní rozhodnutia vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a dôkazné prostriedky zhromaždené v spisovom materiáli boli dostačujúce pre

vydanie meritórneho rozhodnutia.

Ďalej žalovaný uviedol, že zrušujúci výrok napadnutého rozsudku odporuje záveru krajského súdu o tom, že napadnuté, resp. prvostupňové správne rozhodnutie vôbec nemalo byť vydané. Argumentoval, že vždy, ak možno dôvodne predpokladať, že nastala zmena zdravotnej spôsobilosti alebo psychickej spôsobilosti držiteľa vodičského oprávnenia, najmä na základe oznámenia podľa § 90 ods. 3, orgán Policajného zboru rozhodne o preskúmaní zdravotnej spôsobilosti alebo psychickej spôsobilosti. Napokon žalovaný tvrdil, že povinnosť žalobcu podrobiť sa preskúmaniu zdravotnej spôsobilosti nastala až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o preskúmaní zdravotnej spôsobilosti, a to v dvojmesačnej lehote po nadobudnutí právoplatnosti, avšak žalobca už pred rozhodnutím odvolacieho správneho orgánu predložil doklad o tom, že je zdravotne spôsobilý na vedenie motorových vozidiel, a z týchto dôvodov nebol tento doklad predložený odvolaciemu orgánu, avšak svedčil o tom, že žalobca sa s výrokom rozhodnutia o preskúmaní zdravotnej spôsobilosti na vedenie motorových vozidiel stotožnil. Žalovaný z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím prvostupňového súdu. Považoval za potrebné reagovať na námietku žalovaného, že výrok rozhodnutia je nezrozumiteľný a zmätočný, pretože mu nie je zjavné, na základe akého dôvodu žalovaný dospel k tomuto záveru. Ak žalovaný nevie, ako má postupovať v ďalšom konaní, a to aj napriek tomu, že je to z rozhodnutia a odôvodnenia prvostupňového súdu bezpochyby zjavné, nie je to dôvodom pre konštatovanie nezrozumiteľnosti a zmätočnosti zrušujúceho rozhodnutia. Z rozhodnutia prvostupňového súdu je bez akejkoľvek pochybnosti zjavné, že nakoľko rozhodnutie o preskúmaní zdravotnej spôsobilosti nemalo byť vôbec vydané, postup, ktorý má žalovaný v ďalšom konaní vykonať spočíva vo vydaní rozhodnutia o zastavení konania. Okrem toho žalobca považuje za potrebné poukázať aj na tvrdenie žalovaného, podľa ktorého slovné spojenie „dôvodný predpoklad“ je údajne právne neurčitým spojením. Žalobcovi nie je vonkoncom zjavné, na základe čoho žalovaný dospel k takémuto záveru. V tejto súvislosti žalobca zároveň považuje za potrebné zdôrazniť, že § 91 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke je nutné vykladať v celosti a nielen z neho extrahovať slovné spojenie „dôvodný predpoklad“, tak ako to urobil žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán.

Podľa § 91 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, ak možno dôvodne predpokladať, že nastala zmena zdravotnej spôsobilosti alebo psychickej spôsobilosti držiteľa vodičského oprávnenia, najmä na základe oznámenia podľa § 90 ods. 3, orgán Policajného zboru rozhodne o preskúmaní zdravotnej spôsobilosti alebo psychickej spôsobilosti.

Podľa § 86 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. zdravotnou spôsobilosťou sa rozumie telesná schopnosť a duševná schopnosť viesť motorové vozidlo.

Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení je bezpochyby zjavné, že na to, aby orgán Policajného zboru rozhodol o preskúmaní zdravotnej spôsobilosti musí existovať dôvodný predpoklad, pre ktorý u držiteľa vodičského oprávnenia nastala zmena zdravotnej spôsobilosti, teda zmena telesnej, prípadne duševnej schopnosti viesť motorové vozidlo.

Z potvrdení o dočasnej pracovnej neschopnosti žalobcu zo dňa 23. novembra 2011, 27. decembra 2012, 23. januára 2012 a dňa 5. marca 2012, ktoré mal prvostupňový správny orgán, resp. žalovaný k dispozícii a ktoré boli pre tieto orgány údajne rozhodujúce pri ich rozhodovaní, je bez akejkoľvek pochybnosti zjavné, že dôvod dočasnej pracovnej neschopnosti žalobcu spočíval v „chorobe“, tak ako je to jednotlivo označené na každom potvrdení.

S poukazom na obsah vyššie uvedených potvrdení považuje žalobca za potrebné uviesť, že predmetné potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti nijakým spôsobom nezakladajú dôvodný predpoklad, pre ktorý by u žalobcu ako držiteľa vodičského oprávnenia mala nastať zmena zdravotnej spôsobilosti, t. j. zmena telesnej, prípadne duševnej schopnosti viesť motorové vozidlo. Z jednotlivých potvrdení totiž vyplýva výlučne len to, že žalobca bol v uvedených časoch chorý, v dôsledku čoho sa nemohol riadne venovať svojim pracovným povinnostiam. Predmetné potvrdenia nehovoria nič o druhu choroby, resp. o jej závažnosti, na základne čoho by teoreticky bolo možné dôvodne predpokladať, že u žalobcu došlo k zmene zdravotnej spôsobilosti na vedenie motorového vozidla. Tvrdenie žalovaného o tom, že práve vyššie uvedené potvrdenia žalobcu údajne preukazujú dôvodný predpoklad o zmene spôsobilosti žalobcu na vedenie motorového vozidla nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Treba si tiež uvedomiť, že vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení pre rozhodnutie o nariadení preskúmania

zdravotnej spôsobilosti na vedenie motorového vozidla sa vyžaduje dôvodný predpoklad o tom, že došlo k zmene telesnej alebo duševnej schopnosti viesť motorové vozidlo. Základom je teda tá skutočnosť, aby u držiteľa vodičského oprávnenia došlo k takej zmene telesnej, prípadne duševnej schopnosti, ktorá by ovplyvňovala priamo vedenie motorového vozidla. Nemôže ísť teda o akúkoľvek zmenu zdravotného stavu držiteľa vodičského oprávnenia, tak ako si to zrejme vysvetľuje prvostupňový správny orgán, resp. žalovaný. V opačnom prípade by totiž preskúmanie zdravotnej spôsobilosti na vedenie motorového vozidla mohol orgán Policajného zboru nariadiť každému držiteľovi vodičského oprávnenia, u ktorého by mal dôvodný predpoklad, že bol v istom období chorý, čo je vonkoncom absurdné.

V súvislosti s vyššie uvedeným žalobca považuje za nevyhnutné taktiež zdôrazniť, že zákon č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke pre vydanie rozhodnutia, ktorým bude uložená povinnosť podrobiť sa preskúmaniu zdravotnej spôsobilosti viesť motorové vozidlo nepochybne vyžaduje určitú „kvalitu“, resp. „intenzitu“ podozrenia, čo priamo vyplýva aj z vyššie citovaného § 91 ods. 2 zákona o cestnej premávke, ktorý odkazuje na oznámenie podľa § 90 ods. 3 zákona o cestnej premávky.

Podľa § 90 ods. 3 zákona o cestnej premávke povinnosť podľa odseku 1 má aj iný lekár, ktorý zistí skutočnosti podmienajúce alebo vylučujúce zdravotnú spôsobilosť na vedenie motorového vozidla mimo pravidelných lekárskeho prehliadok. Povinnosť podľa odseku 2 má aj iný psychológ, ktorý zistí skutočnosti podmienajúce alebo vylučujúce psychickú spôsobilosť na vedenie motorového vozidla mimo pravidelných psychologických vyšetrení. Z uvedeného je bez akejkoľvek pochybnosti zrejmé, že predpokladom na nariadenie preskúmania zdravotnej spôsobilosti viesť motorové vozidlo je relevantné podozrenie zo strany lekára, t. j. dôvodný predpoklad orgánu Policajného zboru založený na relevantných podkladoch, ktoré tomuto orgánu budú oznámené v zmysle § 90 ods. 3 zákona o cestnej premávke, prípadne na iných dokladoch obdobného významu. V spojitosti s vyššie uvedeným si je nutné uviesť, že žalobca bol chorý v obdobiach, kedy je to úplne bežný jav, nakoľko ide o pomerne chladné obdobia, kedy je preukázateľne zvýšený počet bežných chorôb (napr. angína). Túto skutočnosť potvrdzuje aj samotná prax. Nie je preto ničím zvláštnym a výnimočným, že žalobca bol v období od konca novembra do konca januára trikrát chorý, resp. bol kvôli chorobe dočasne pracovne neschopný aj začiatkom marca. Na druhej strane, ak by aj prvostupňový orgán, resp. žalovaný mal za to, že žalobca bol chorý v uvedenom období viac ako je to bežné, nebol vonkoncom oprávnený začať voči žalobcovi konanie o preskúmanie jeho zdravotnej spôsobilosti na vedenie motorového vozidla, resp. rozhodnutím žalobcovi priamo uložiť povinnosť podrobiť sa preskúmaniu zdravotnej spôsobilosti na vedenie motorového vozidla. Skutočnosť, že žalobca bol de facto v zinnom období viackrát chorý ešte nezakladá žiadny dôvodný predpoklad, že u neho došlo k zmene zdravotnej spôsobilosti viesť motorové vozidlo. Zároveň je nutné mať tiež na pamäti, že bežná choroba (napr. angína) nemá za následok zmenu zdravotného stavu, a to až do takej miery, že by tým držiteľ vodičského oprávnenia nebol spôsobilý viesť motorové vozidlo.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že postup, resp. rozhodnutie prvostupňového orgánu, resp. žalovaného nebol vonkoncom v súlade s § 91 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. a bez akýchkoľvek pochybností je založený na svojvôli príslušných správnych orgánov. Rozhodnutie žalovaného, resp. prvostupňového orgánu je preto rozhodnutím arbitrárnym. Navyše žalobca považuje za potrebné upriamiť tiež pozornosť aj na tvrdenie žalovaného, podľa ktorého žalobca bol povinný podrobiť sa preskúmaniu zdravotnej spôsobilosti viesť motorové vozidlo až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, a teda skutočnosť, že žalobca sa preskúmaniu podrobil ešte pred právoplatnosťou rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu je podľa názoru žalovaného bezpredmetná. S týmto absurdným názorom žalovaného sa žalobca nemôže vonkoncom stotožniť. Tvrdenie žalovaného je nanajvýš neakceptovateľné a pre žalobcu je záhadou, ako k takémuto záveru žalovaný vôbec dospel. Je nutné si uvedomiť, že úlohou druhostupňového správneho orgánu nie je len „kontrola“ zákonnosti postupu a rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ale tiež povinnosť okrem iného skúmať, či v priebehu konania nedošlo k odpadnutiu dôvodu, pre ktorý konanie začalo. Ak zistí, že dôvod pre začatie konania odpadol, nie je žiaden dôvod v konaní pokračovať a konanie by malo byť zastavené. V opačnom prípade by totiž došlo k situácii, že účastník konania by bol povinný splniť povinnosť, ktorú si už raz splnil. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21. februára 2013, sp. zn. 6S/330/2012-55 ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania, ktoré si vyčíslil v sume 165,56 €.

#### IV.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky  
ako súdom odvolacím

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len „O. s. p.“, v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 z 12. decembra 2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo k 31. decembru 2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Bratislave, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol a minister nevyužil zákonnú možnosť určiť podľa § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení novely č. 345/2012 Z. z. (ktorá nadobudla účinnosť od 1.1.2013 a bola prijatá zrejme v súvislosti s realizáciou programu ESO), ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

Odvolací súd vzhľadom na to, že sa stotožnil so záverom krajského súdu o nesprávnom právnom posúdení predmetu konania správnym orgánom, nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený 21. augusta 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie, ktorým bolo žalobcovi prikázané podrobiť sa skúmaniu zdravotnej spôsobilosti viesť motorové vozidlo, pretože správny orgán mal na základe štyroch potvrdení o dočasnej pracovnej neschopnosti žalobcu pochybnosti o jeho spôsobilosti viesť motorové vozidlo.

Podľa § 86 ods. 1 ZCP, zdravotnou spôsobilosťou sa rozumie telesná schopnosť a duševná schopnosť viesť motorové vozidlo. Podľa odseku 2 zdravotná spôsobilosť môže byť na základe zdravotného stavu osoby podmienená

- a) použitím zdravotníckej pomôcky pri vedení motorového vozidla,
- b) možnosťou viesť len technicky upravené vozidlo,
- c) pravidelným podrobovaním sa lekárskej prehliadke,
- d) inými obmedzeniami podľa záverov lekárskej prehliadky.

Podľa odseku 3 zdravotne spôsobilý je ten, kto spĺňa minimálne požiadavky na zdravotnú spôsobilosť.

Podľa odseku 4 zdravotná spôsobilosť sa posudzuje lekárskou prehliadkou.

Podľa odseku 5 náklady spojené s posudzovaním zdravotnej spôsobilosti uhrádza ten, koho zdravotná spôsobilosť sa posudzuje (ďalej len „posudzovaná osoba“).

Podľa odseku 6 minimálne požiadavky na zdravotnú spôsobilosť a podrobnosti o jej posudzovaní, vylúčení a podmienení ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo vnútra po dohode s Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo zdravotníctva“).

Podľa § 87 ods. 1 ZCP, lekársku prehliadku vykonáva lekár so špecializáciou v špecializačnom odbore všeobecné lekárstvo, ktorý poskytuje všeobecnú ambulantnú zdravotnú starostlivosť pre dospelých, alebo lekár so špecializáciou v špecializačnom odbore pediatria, ktorý poskytuje všeobecnú ambulantnú zdravotnú starostlivosť pre deti a dorast (ďalej len „posudzujúci lekár“).

Podľa odseku 2 lekárskej prehliadke je povinný podrobiť sa

a) žiadateľ a

b) iná osoba, ktorej taká povinnosť vyplýva podľa tohto zákona.

Podľa odseku 7 podrobnosti o vykonávaní lekárskej prehliadky ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo vnútra po dohode s ministerstvom zdravotníctva.

Podľa § 88 ods. 1 ZCP, psychickou spôsobilosťou sa rozumie schopnosť viesť motorové vozidlo bez zníženia, narušenia alebo obmedzenia minimálnej úrovne psychických schopností.

Podľa odseku 2 psychicky spôsobilý je ten, kto spĺňa minimálnu úroveň psychickej spôsobilosti na vedenie motorových vozidiel.

Podľa odseku 4 psychická spôsobilosť môže byť na základe psychického stavu posudzovanej osoby podmienená pravidelným podrobovaním sa psychologickému vyšetreniu alebo inými obmedzeniami podľa záverov psychologického vyšetrenia. Osoba, ktorej psychická spôsobilosť je podmienená pravidelnému podrobovaniu sa psychologickému vyšetreniu, je povinná podrobiť sa psychologickému vyšetreniu v lehote určenej posudzujúcim psychológom.

Podľa odseku 5 psychologickému vyšetreniu je povinný podrobiť sa

a) žiadateľ o udelenie vodičského oprávnenia skupiny C1, C1E, C, CE, D1, D1E, D a DE,

b) iná osoba, ktorej taká povinnosť vyplýva podľa tohto zákona.

Podľa odseku 7 minimálne požiadavky na psychickú spôsobilosť a podrobnosti o jej posudzovaní ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo vnútra po dohode s ministerstvom zdravotníctva.

Podľa § 90 ods. 1 ZCP, ak posudzujúci lekár pri lekárskej prehliadke podľa § 87 ods. 3 až 6 zistí zmenu zdravotnej spôsobilosti, je povinný najneskôr do piatich pracovných dní odo dňa vykonania lekárskej prehliadky oznámiť túto skutočnosť orgánu Policajného zboru príslušnému podľa miesta pobytu posudzovanej osoby.

Podľa odseku 2 ak posudzujúci psychológ pri psychologickom vyšetrení podľa § 88 ods. 4 až 6 zistí zmenu psychickej spôsobilosti na vedenie motorového vozidla, oznámi túto skutočnosť najneskôr do piatich pracovných dní odo dňa vykonania pravidelného psychologického vyšetrenia orgánu Policajného zboru príslušnému podľa miesta pobytu posudzovanej osoby.

Podľa odseku 3 povinnosť podľa odseku 1 má aj iný lekár, ktorý zistí skutočnosti podmieňujúce alebo vylučujúce zdravotnú spôsobilosť na vedenie motorového vozidla mimo pravidelných lekárskech prehliadok. Povinnosť podľa odseku 2 má aj iný psychológ, ktorý zistí skutočnosti podmieňujúce alebo vylučujúce psychickú spôsobilosť na vedenie motorového vozidla mimo pravidelných psychologických vyšetrení.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu Najvyšší súd SR, ako súd odvolací, úplne stotožnil so zisteniami i závermi krajského súdu a preto v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, dopĺňa len nasledujúce právne úvahy:

Na základe uvedených zákonných ustanovení bolo prvotnou povinnosťou policajných orgánov pred vydaním napadnutého rozhodnutia, ak v ich zmysle lekári nesignalizovali žalobcovu zdravotnú nespôsobilosť viesť motorové vozidlá, po tom, čo bol opakovane štyrikrát dočasne práceneschopný, zistiť, z akého dôvodu bol žalobca práceneschopný, prípadne pre neporušenie dôvernosti informácií o zdravotnom stave žalobcu, či išlo o také ochorenia, ktoré by mohli ovplyvniť, či vylúčiť žalobcovu spôsobilosť viesť motorové vozidlá.

Ak sa tak nestalo a policajné orgány bez toho, aby mali jasno, z akého dôvodu bol žalobca štyrikrát za sebou práceneschopný, ho na jeho náklady prinútili k vyšetreniu jeho zdravotnej spôsobilosti viesť motorové vozidlá, aby napokon bolo preukázané, že žalobca je zdravotne spôsobilý viesť motorové vozidlá, nemožno nenazvať postup a napadnuté rozhodnutie žalovaného a jemu predchádzajúce rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu za šikanózne a svojvoľné, nemajúce právny podklad. Toto konštatovanie potvrdzuje i tvrdenie žalovaného uvedeného v odvolaní týkajúce sa dokladu o spôsobilosti viesť motorové vozidlá predložené prvostupňovému správneho orgánu žalobcom 6. septembra 2012, po tom, čo už predtým jedno predložil, ale na výzvu tohto správneho orgánu predložil

ďalšie spĺňajúce požiadavky vyhlášky č. 413/2010 Z.z. Na základe tohto postupu žalobcu, ktorý sa podriadiť rozhodnutiu správneho orgánu (určite nie preto, že sa s ním stotožnil, ale preto, že nemal inú možnosť) napriek tomu, že prvostupňový správny orgán mal od tohto momentu už v spise založený relevantný doklad o zdravotnej spôsobilosti žalobcu na vedenie motorových vozidiel a teda i dôkaz o svojom protiprávnom postupe, tento doklad odvolaciemu orgánu nepredložil a žalovaný navyše takýto postup podriadeného orgánu ospravedlňuje absolútne nelogickými a takmer absurdnými tvrdeniami.

Odvolací súd sa z týchto dôvodov domnieva, že zrušenie týchto nezákonných rozhodnutí bolo jedinou správnu a zákonnou možnosťou ako odstrániť protiprávny stav a vážny zásah do práv žalobcu. Žalovaný bude mať po vrátení veci súdom jedinú povinnosť - urýchlene uložiť správnomu orgánu prvého stupňa zastaviť neodôvodnene vedené konanie. Odvolací súd sa i tu stotožňuje s názorom krajského súdu, že také rozhodnutie (ako je preskúmané) nikdy nemalo byť vydané. Rozhodnutie krajského súdu je preto nielen preskúmateľné, ale i jasné a logické v odôvodnení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto stotožnil so záverom krajského súdu a jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal ich náhradu, a to z titulu trov právneho zastúpenia pozostávajúcich z odmeny advokáta za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu v sume 130,16 € vrátane 7,81 € režijného paušálu a 20% DPH, čo predstavuje spolu 165,56 € podľa § 13a ods. 1 písm. c/, § 11 ods. 4, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.